

8. søndag efter trinitatis

Forleden dag fik jeg besøg af en tysk præst i præstegården i Flødstrup; Markus Nett hed han. Han er præst i den lutherske kirke, Evangelische Bergkirche, i Wiesbaden. Han er ved siden af sin præstegerning beskæftiget med at uddanne nye præster, og han var interesseret i at få viden om den danske præsteuddannelse. Jeg besvarede velvilligt hans spørgsmål om den danske universitetsuddannelse, pastoralseminariet, praktik og obligatorisk efteruddannelse, men jeg benyttede selvfølgelig også lejligheden til at forhøre mig om kirken i Tyskland.

I Tyskland er det kirkelige landskab noget mere broget end herhjemme, hvor 71 % af befolkningen er medlem af folkekirken. I Tyskland spiller den reformerte og den katolske kirke f.eks. også en rolle, og Markus og jeg kom til at tale om, hvordan Europa jo også har den ortodokse kirke og Church of England (den engelske kirke) for bare at nævne nogle enkelte yderligere kirkelige retninger.

Inden for den lutherske kirke er der forskellige måder at tilrettelægge en gudstjeneste på. I Markus' kirke har man f.eks. for vane at lade en fra menigheden læse søndagens tekst, og når der holdes dåb, plejer Markus at holde en længere dåbsprædiken.

Og så kan vi lutherske præster jo altid more os over de katolske præster, som skal leve i cølibat, og Markus kunne med et smil på læben fortælle om en praktikant, som han havde haft, som havde været katolsk præst, men som var kommet til at forelske sig og derfor måtte forlade sit embede, og han ville så være præst i den lutherske kirke.

Men når latteren har lagt sig; når de forskellige teologiske stridigheder om betydningen af dåben, nadveren, præsteembedet, ægteskabet osv. har fundet et tåleligt leje, så er der et fundament tilbage, som vi ikke strides om.

Det er det fundament, som forener os i troen på Jesus Kristus som Guds søn. At Gud blev menneske for at rive os ud af syndens magt; ... ud af adskillelsen fra Gud. Og at Jesus opstod fra de døde for at overvinde dødens magt. Det er det fundament; den klippe, som de kristnes huse er bygget på.

I dagens tekst fortæller Jesus en lignelse om den kloge mand, som byggede sit hus på klippen, og om den tåbelige mand, som byggede sit hus i sandet. Da skybruddet kom, blev huset på klippen stående, mens huset i sandet faldt. Ja, det ikke bare faldt, dets fald var stort, hører vi!

Som altid når Jesus fortæller lignelser, handler det om noget andet end de sagte ord.

Her handler det om mennesket; om det fundament, som mennesket bygger sin tilværelse på. Bygger man sin tilværelse på et fundament af sand, bliver man lige så formbar og skrøbelig som et sandslot.

--- 0 ---

Måske har det altid været sådan, men i hvert fald når jeg betragter det moderne menneske, ser jeg et menneske, som foretrækker selv at vælge fundamentet for sit liv i en stadig fortolkning af, hvad der føles vigtigt – lige nu. I det valg ligger en ubegribelig stærk tillid til egen formåen,

men det betyder også, at fundamentet kan ændre sig afhængigt af, hvad man foretrækker på et givent tidspunkt. Det betyder, at fundamentet er bygget på sand.

Tag nu opbygningen af samfundet, hvor mennesket har en tillid til, at det kan udtænke og skabe det ideelle samfund. Gennem tiden har forskellige ideologier haft til formål at beskrive et samfund ud fra forskellige idealer.

I den ideelle verden set med kommunismens og socialismens briller er den private ejendomsret afskaffet, og det klasseløse samfund opstået. Konservatismen hviler derimod på et princip om, at samfundsindretningen skal bygges på generationers opsamlede klogskab, fordi det enkelte menneskes muligheder for og evner til at overskue alle livets forhold er begrænsede. Konservatismen vil bevare den private ejendomsret samt 'traditioner' og hierarkier. Liberalismen hviler på et individualistisk menneske- og samfundssyn, hvor individets rettigheder vægter tungt. Og i den meget alvorlige ende af den ideologiske skala nationalsocialismen (nazismen), der står for det racebaserede folkefællesskab. Og sådan kan man nævne forskellige ideologier, som mennesker gennem tiden har gjort sig tanker om med hensyn til indretningen af samfundet.

Der er bestemt meget ræson i at gøre sig principielle overvejelser om, hvordan et samfund; et fællesskab af millioner af mennesker, skal indrettes, og det er da heller ikke, fordi der er grund til at være egentlig modstander af ideologier. Man må gerne være "en god socialdemokrat", "en ung venstreløve" eller have et grønt eller et rødt hjerte.

Pointen er bare, at ideologierne og samfundsindretningen hviler på et fundament af sand. Ideologier udvikler sig, samfund ændrer sig.

Eller tag sådan noget som viden og videnskab. Vi har en tendens til at mene, at videnskab hviler på et ubetvivleligt fundament af klippe. Men sådan forholder det sig jo ikke, for videnskaben tager også fejl. Engang mente man f.eks., at solen drejede rundt om jorden, lige indtil Kopernikus gjorde den modsatte opdagelse; nemlig at jorden drejer rundt om solen. På tilsvarende måde kan man igennem videnskabshistorien se mange forskellige paradigmeskifte, som man kalder det.

Som fundament kan mennesket også vælge værdier. Engang var det en stærk værdi at værne om kernefamilien; nu hilses familiekonstellationer på et utal af måder velkommen.

Det burde være tydeligt for enhver, at når mennesket skaber; eller rettere tror at det skaber, så er det kun for en stund, for det menneskeskabte forgår, ligesom sandslottet på stranden skylles væk af havet, blæsten eller det legende barn, der sparker til det. På et eller andet tidspunkt vil vi opleve, at det sandede fundament skrider under os.

Det, som består, når alt andet forgår; det, som overvinder de fundament af sand, som vi prøver at bygge på, det er den klippe af Guds Ord, af Guds nåde og af buddet om, at du skal elske din næste som dig selv. Det er det urokkelige og uforanderlige fundament. Det er det fundament af klippe, som ligger solidt under ethvert fundament af sand. Det fundament skal vi leve vores liv på.

Det solide fundament betyder, at vi grundlæggende kan have en tro på, at verden er skabt af Gud, og at vi er skabt som Guds børn. Som Guds børn må vi ikke være optagede af egne gerninger, for vi er skabt til at holde os til Gud og til at leve for hinanden. Derfor samles vi til gudstjeneste i den danske folkekirke, i den reformerte kirke, den katolske, den ortodokse og den engelske kirke til gudstjeneste igen og igen, for her at høre, at når hele det sandede fundament skrider for os, så er vi stadig i Guds hænder, for vores huse blev bygget på Guds klippegrund. Vores håb står ikke til denne verden og menneskets formåen til at skabe en bedre verden. Vores håb står til Kristus alene.

Amen

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen.

Kirkebøn

Meddelelser:

Søndag den 28. juli: 19 på Dalgaard (udendørs)

Apo. velsignelse